

L'any 2008 l'autora del Manifest del Correllengua va ser Isabel-Clara Simó. Les seves paraules clarividents ja alertaven del risc d'extinció del català i ens advertia: "Si no salvem la llengua, no salvarem el país". Fins a la seva mort no va parar d'alertar-nos: estem en perill de mort.

La seva clarividència, però, no la duia a aïllar-se ni a enrocar-se. Ben al contrari, reclamava que el català fos la llengua comuna de tots els catalans "vinguts de totes bandes del món". Ella volia, doncs, que el català fos una llengua per conviure, una llengua per compartir. I aquest somni no era gens forassenyat. En tots els territoris de parla catalana hi ha més gent que s'identifica amb el català que gent que el té com a llengua d'origen. Gent que ha fet seva la llengua encara que no els l'hagin transmès familiarment. I aquest és un present que no podem malbaratar.

La diversitat que ens ha arribat ha estat un regal, una nova realitat que ens recorda que no som sols al món i que la tasca de revitalitzar les llengües subordinades arriba a tots els confins del planeta, perquè arreu hi ha gent que lluita per viure en la seva llengua. Però en aquesta lluita no hem d'estar sols perquè, quan una llengua es mor, tots hi perdem alguna cosa. És l'hora doncs d'apel·lar a la solidaritat dels parlants de llengües dominants perquè només amb el seu concurs aconseguirem restaurar l'equilibri ecolingüístic. Uns tenim la responsabilitat de preservar el llegat que ens han transmès i els altres de respectar-lo. Un llegat que no és només nostre, perquè totes les llengües són de tots. Totes ens aporten maneres alternatives d'explicar el món. Per això mateix al nostre compromís cal sumar-hi la companyonia de tots aquells que lluiten per la llibertat i la justícia parlin la llengua que parlin.

El 96% de la humanitat parla el 4% de les llengües. Aquest és el resultat de segles d'història en què uns pocs han volgut ocupar l'espai de molts. En aquesta confrontació el primer que els han arrabassat ha estat la llengua perquè no puguin recordar qui van ser quan eren lliures. Nosaltres encara hi som a temps perquè malgrat tot hem perpetuat fins aquí les llengües que s'han generat al nostre territori: el català, l'aranès i la llengua de signes catalana. Però no ens queda gaire temps i per això cal que reaccionem, que fem viure la nostra llengua amb tothom i en tots els entorns. I que la fem viure amb la consciència que, quan la compartim, estem donant el millor que tenim i estem dient: tu també ets nosaltres.

La tasca no és fàcil, però és possible. No és fàcil perquè hem de vèncer un estigma que fa segles que dura. És possible perquè només ens cal parlar en la nostra llengua, sempre i arreu. Isabel-Clara Simó ho va expressar clarament com un dels seus bons desitjos: "Aquest any hauries de dedicar algun esforç a salvar la teva llengua, que està en perill d'extinció; per exemple, parlant-la."

Visca la diversitat i visca el Correllengua.

M. Carme Junyent

Grup d'Estudi de Llengües Amenaçades